

Író Alkotók Klubja

S z a v a k a m é l y b ől

2023 / 4

ÍRÓ ALKOTÓK KLUBJA

SZAVAK A MÉLYBŐL

e-antológia

2023 / 4

HU ISSN 2498-6429

Borító: Ötvös Virág Csillag

Lektorálta: Kerecsényi Éva

Készítette: Dittrich Panka

Elérhetőség: iro.alkotok@gmail.com

Dittrich Panka

3 Egyszeres

1.

Ott álltam a mindenség hegyénél. Ha megmászom, akkor végre megtudhatom, mi a boldogság. Nekigyürköztem, ám hiába haladtam, nemhogy előre, hanem még mélyebbre jutottam. Míg végül a lábaim nem engedelmeskedtek, és a tudati létem is belefolyt egy különös áradatba. Olyan színeket és fényeket láttam, amit sosem. Viszont ezek a fények mindig visszafordultak, bele a mindenség hegyének sötét lebenyébe. Közben belevesztem a térbe és az időbe is. Magába szippantott a fény, ami tört előre, ám velem is mindig visszafordult, így én voltam a szín, és azokban a fény, és én voltam azzal együtt a sötétség is. Míg végül kivetett magából a mindenség hegyének káprázatos gyomra. Ott álltam ismét a lábánál.

Ebben a pillanatban felébredtem. A nap sugarai apró kis szikrákban törtek át a kórház sötétítő függönyén... Hozzám közeledtek.

2.

Furcsa jelenség történt a világ élehetetlennek hitt felületén. A Föld nevű bolygó felszínén olyan tárgydarabok bukkantak elő, melyeknek valódi létezésére a kutatók keresik a választ. Egyes főbolygológusok nézőpontja szerint, egymáshoz hasonlóak, de mégis

teljesen különbözőek ezek a tárgyak, mert bár külön-külön domborodnak ki a halottnak hitt kéregből, de mégiscsak egy egésztest alkothatnak. A legnagyobb kihívást a tárgyakban lelt emberi formák adják. Melyek magukból kivetkőzve, azaz, derékba-tört pózban, egy körformátumú szerkezetet markolnak. Ez azért szenzáció, mert az eddigi bolygológusi feltárások ilyen formátumban még emberi lényre nem bukkantak.

Az eddigi kutatási eredmények arra engednek következtetni, hogy a több ezer évvel ezelőtti emberi nemzedék egybe konzerválódott a szerves és szervetlen anyagokkal, meglehetősen, éppen ez vezetett a teljes pusztuláshoz.

Mindenesetre ezek a jelenségek senkiben ne okozzanak pánikhangulatot! Egy biztos, addig míg minden körülmények között képesek leszünk megőrizni a hidegvérünket, és egyenesen állunk, addig a halhatatlanság örökké velünk marad!

3.

A recepciósök birtokba vették az új helyiséget. Ahogy leültek, megcsapta az orrukat a büdös. "Valaki csukja be a budit! Nincs is nyitva!" Rádöbbsentek, a wc szellőztetője nem utcafrontra, hanem a belső térbe lett kivezetve. Jelentették a felettesnek a szagokat, aki széttárta a karját, műemlékházban más megoldás nincs! Kaptak illatosító sprayt. Nem használt. A bűz ugyanúgy garázdálkodott. A

problémát megszellőztette a felettes a felettesének, az pedig megszellőztette az ő felettesének, tudva, hogy az illatmarketinggel is bizniszel. Másnapra a szerkentyű a helyiség sarkában pulzálta az illatanyagokat. Viszont, olyan hangosan pumpált, beleordított a terem meghitt susmorgásába. Majd kezdetét vette a tüsszentések és a szemek könnyezése is, allergiás tünetekkel. Hiába volt mindenfajta szellőztetés... Fél évig tartott a brutális szagkeringő.

A választások után arról zengtek a hírek, hogy több tucat illatosítógépet találtak egy illegális hulladék lerakatban. Úgy tudni, egy bukott képviselő helyezte oda.

A recepciósök kicsit fellélegeztek, már tudják a szellőztetésnél sokkal hatásosabb egy gyors kereszthuzat.

Kerecsényi Éva

Matek

osztok és szorzok
csak kivonni ne kelljen
belőlem téged

Kerecsényi Éva

Számadás

boldog napjaink
túl gyorsan elrobognak
szívem zakatol

Kerecsényi Éva

Bocsánatos bűn

költözz szívembe
létre akarlak csinálni
bocsánatos bűn

Kerecsényi Éva

Kaleidoszkóp

Tudom, nagyító kell a lélekbe látni,
fejtörés megérteni a női szeszélyt,
hisz olykor csacsogna, be nem áll a szája,
ám kedvének méreg a zsibbasztó beszéd..
Ha csendjébe zárkózik, hagyd, hadd merengjen,
ne feszegetsd a zárt, belépsz, ha engedi,
mikor könnyei isten tudja, mért zubognak,
mosolyod napsütés, búját elkergeti.
Elég egy rossz szó, hogy száz darabra hulljon,
mi másnak olcsó tréfa, neki jégverés,
odavetett "bocs"-tól pillája se rebben,
lélekragasztónak ennyi édeskevés.
Szeretni akar és szeretetre vágyik,
dübörög az érzés, szinte meg is ijed,
ki az, ki ölelésbe tudná burkolni,
s nem ütne szívébe rozsdás szöveget.
Tud édes lenni, mint egy isteni krémes,
mi után mind a tíz ujjadat megnyalod,
de ha nincs jó kedvében, sós, mint a tenger,
a torkodat marja, s szomjad sem olthatod.
Váratlan, könnyű, akár egy nyári zápor,
napfelkelte fénye az álmos tó felett,
lágyan ringó hullám, szirének zenéje,
megvakul, ki csalfán a szemébe nevet.
Ha pattan a szikra, vad és szenvedélyes,
olykor törékeny, mint a szappanbuborék,

sokszor sodródik a kétségek ladikján,
de egy figyelmes bóktól hipp hopp partot ér.
Ne bánd, ha túlhordta a tegnap ruháját,
az idő sem forgatja vissza kerekét,
hisz kulcs és a zár ha egymásra találnak,
a magányt kirakhatják a küszöb elé.

Kerecsényi Éva

Fényjáték

Mint ahogy cukor a kávéspohárban
olvadt körém a sötétség,
percről percre fogyott el a nap ereje,
két lélegzetvétel között mintha
a saját lábában botlott volna meg,
zuhant le a mélybe.

De nem hagyta, hogy egyből
elnyelje az éj nagyra nyitott szája,
fényjátékot igézett az égre,
hozzá halk zenét dúdolt a szél,
andalító sanzon hangjaira
lassúztak a felhők,
pörögtek, forogtak,
bódultan egymáshoz simultak,
és áttáncoltak egy csillagokkal
csipkézett holdszötte világba.

Kerecsényi Éva

A tájfun erejével

Pihenjen a szó,
ne háborgassuk a csendet,
hallgassuk, hogy hegedül odakint a szél,
húzza a vonóját könnybe lábadt szemmel,
tán a nyárt siratja, köddé vált a kis kacér,
buja ölelését mennyire szerette,
tüzes csókjaitól erőre kapott,
végigszánguldott a végtelen mezőkön,
hajlongtak előtte erdők, nádasok,
jégcsap kezű magány nem karmolta lelkét,
begipszelt szívéről is lehullt a kötés,
éteri lényében talált menedéket,
s ha elfáradt, lepihent a felhők közé.
S mint fuvallat, jött az égi sugallat,
ha szeretsz, hát szeress, ne várakozz,
élj, s ne feszítsd keresztre a percet,
megöli az érzést, ha túlgyalod.
Ha szeretsz, hát szeress, kiáltsd az égnek,
a holdnak, a napnak, hahó, itt vagyok,
bátran terítsd ki a tested, a lelked,
szakadjanak ki szívtépő sóhajok.
Ha szeretsz, hát szeress a tájfun erejével,
de vigyázz, örvényed csak felfelé vigyen,
ne bántson, szorítson s börtönbe zárjon,
táncoljon a lélek, mint hullám a vízen.

Kerecsényi Éva

Csenddé lett csendélet

Valami mocomog, valami készül,
a törtfehér vászon ihletért kiált,
foltos köpenyben, felgyúrt ingujjal,
ecset startra készen, a művész kivár,
ha lelke megnyílik, festéke fröccsen,
s ködös álmának tiszta tükre lesz,
új jövő sejlik fel,
bár sok részlet homályos,
de lendül a kéz, s különös érzés ébredesz,
nincs kerek formája, se széle, se határa,
de ízes, illatos, mint egy ételköltemény,
a költők is megírták, rímekbe szedték,
s ki egyszer is átélte,
már nem lehet szegény,
mi ez az érzés, ez a habcsókos felhő,
mikor rózsaszín párában úszik az ég,
mikor sorsvitorláink dagadnak a szélről,
s folyó és tenger puhán egymásba ér,
csendéletté szépül az absztrakt kavargás,
az üres kancsó friss vízzel megtelik,
roppanó húsú, mosolygós almák
méhében új élet fogan,
s végül meg is születik.

Kerecsényi Éva

Nyársirató

Összemosódnak a fények, az árnyak,
a tó szempilláján búcsúkönnny perreg,
hiába esküdött hűséget a nyárnak,
szerelmük elmosták az őszi fellegek.

Együtt örültek, ha moccant a hajnal,
száz sugár ölelte a türkiz vizet,
a bódult hullámok majd hajba kaptak, ám
az éj sóhajára mind csendben elpihent.

Összefércelt álmukban még felsír a holnap,
hisz a tavasz szavára újra a nyár felel,
de a lelkük legmélyén érzik és tudják,
hamuból tüzet csiholni úgysem lehet.

Jakab Ibolya Shanti

Karácsony szent ünnepén

Gyerekvers óvodásoknak

Halk csengettyű, csillagszóró,
a szívemben szeretet,
így várlak én minden évben
édes Jézus tégedet.

Pici szívem ünneplőbe
öltöztetve kívánom,
Te legyél ki utat mutat,
ha a lelkem kitárom!

Kicsiny lábam szeretettel
követi a léptedet,
édes Jézus, úgy szeretlek,
nem hagylak el tégedet.

Jakab Ibolya Shanti

Sorsforduló

Már az eleje is rosszul kezdődött. Feszített a tüdeje és nem kapott levegőt. Mire keresztül verekedte magát 48 óra után minden akadályon, fáradtan és kimerülve egy pofon fogadta. Mély hangján erősen és hangosan felsírt. A körülötte álló emberek vegyes érzéssel fogadták érkezését. Volt, aki örült, volt, aki csalódott volt, mert hiszen megint csak egy kislány. Mire 5 éves nővére anyai nagypajával hazaért, már hófehér pólóban, megfürdetve csendben szuszogott a meleg szobában. A mezőn voltak virágot szedni. Amikor testvére belépett a szobába, a csokor ibolyát csendesen a pólóra tette. Erről kapta a nevét.

Augusztusban megérkezett a várva várt hír, hogy nagynénje két lány után végre fiút szült. Anyjának meg kellett néznie. Sietve nagy léptekkel igyekezett, hogy kezébe vehesse a csodát, ami neki nem sikerült. Újszülött gyermekét 4 hónaposan magára hagyva egy nagy párnán, csipketerítővel letakarta, hogy a legyek ne ébresszék fel. Sokáig elvult. Nem tudott a látvánnyal betelni. Hazafelé már gyorsabban szedte lábait, mert rossz érzése támadt. Mire belépett a szobába, már csak azt látta, hogy a kicsi addig kapálózott, amíg magára húzta a párnát, amivel rögzítve volt a terítő. Egy nagy sóhaj és ájulás. Anyja idegesen és lelkiismeret-furdalással tartotta kezében a mozdulatlan gyereket. Addig pofozgatta és nyomkodta a

mellkasát, amíg újra lélegezni kezdett. Nem volt büszke magára.

Az 1958-as év nagy fordulatot hozott Ibolya életében. Szülei 8 éves nővérével és 1 éves hűgával útra keltek egy jobb élet reményében, őt 3 évesen hátrahagyva a nagyszülőkkel. Úgy érezte, hogy kiszakad a szíve. Hogy felesleges. Miért pont róla mondott le anyja? Elhagyták. Kicsi gyermekként nem tudott mit kezdeni az érzéssel. Egyetlen vigasza volt, nagymamájának szerető, gyengéd ölelése. Dolgos munkanapok kezdődtek. Beírátták a helyi óvodába. Ő volt a legjobban evő gyerek. Soha nem volt válogatós, Havonta egyszer családlátogatásra mentek Oroszlányba. Pufi, piros arcocskáján a testvérei csak mosolyogtak. Majd kicsattant az egészségtől. Ezek a találkozások nem igazán okoztak maradandó élményt. Vendégnek érezte magát saját családjában.

Nagyapja csősz volt, aki mindig kerülő úton tért haza a határból. Természetesen minden kocsmát, ivót és presszót útba ejtve, ahol szomjúságát oltani tudta. Válogatott sértésekkel üdvözölte feleségét, aki mint afféle szolgálélek, sóhajtva csendes alázattal csak ennyit mondott: Ne kiabálj, Istók! Egy ilyen alkalommal parancsba adta, hogy kolbászos tojásrántottát kér ebédre. A kis gyereket nagyon bántotta, hogy szeretett nagymamájával olyan csúnyán beszél a nagyapja, ezért bosszút esküdött. Amikor a szoba asztalára mama bekészítette az ételt, Ő csöpp kezeivel felkapaszkodott a széken, és kenyér nélkül befalta a tányér tartalmát. Nem tel el sok idő, besárgult a szeme, azonnal mentőt kellett hívni. A veszprémi kórház fertőző osztályára került, mert

a sárgaságot ott kezelték. Akkoriban nem volt minden gyereknek külön ágya. Egy nagyobb fiú mellé fektették be. Fejtől-lábtól aludtak, de nem igazán tudtak megbarátkozni a helyzettel. A fiú állandóan rugdalta. Tudta, hogy a gyerek sokkal erősebb nála, ezért bebújt a takaró alá, és megharapta a nagy lábujját. Volt sikongatás, kiabálás, sírás, végül őt fenekelték el. Betegsége miatt naponta vettek tőle vért, hogy a májfunkció értékeit figyelni tudják. Nem volt barátságban a túvel. Amikor először beültették a székbe, addig rángatta a kezét, hogy végül le kellett fogni. Amikor már egyik kezét sem tudta mozgatni, megrúgta a nővért, ezért a lábait is lefogták. Végső elkeseredésében nem volt más választása, leköpte az asszisztenst. És megint elfenekelték. Szenvedés volt neki minden nap, amíg haza nem engedték. Teltek a hónapok és évek, és ő egyre távolabb került a családjától. 1961 szeptemberében sorsfordulóhoz érkezett. Beírátták az oroszlan yi általános iskolába. Amikor visszakerült a családjába, nem találta helyét. Úgy érezte, csak egy porszem a gépezetben. Egy olyan rendszerben, ami nélküle is működött 3 éven át. Más szokások, más értékrend és szinte idegen testvérek. Kereste a helyét otthon is és az iskolában is. Betegesen vágyott a figyelemre új családja minden tagjától, amit sajnos nem kapott meg. Kezelhetetlen, rossz gyerekké vált. Az iskolában is állandóan verekedett a fiúkkal. Egyszer sorban mentek lefele a lépcsőn. Előli az osztályfőnök, mögötte a gyerekek. Ibolya volt az utolsó a sorban. Az előtte lévő gyerek piszkálta. Aztán megütötte. Ő csak visszaütött. És abban a pillanatban, mint valami dominó,

egymás után dőltek el a gyerekek a lépcsőn, a végén a tanárnővel. Ő pedig csak állt a lépcső tetején csodálkozva, és nem mondhatta azt, hogy nem én tettem. Azonnal behívták a szülőket. A beszélgetés után mindketten fújtatva mentek haza, hogy nekiessenek a gyereknek, aki szégyent hozott rájuk. Apja és anyja felváltva ütötték a 6 éves gyereket, aki mint egy sebzett vad nyüszített a sarokba bújva. 2 évvel fiatalabb húga a lakás legtávolabbi sarkában befogott füllel várta, hogy végre legyen már vége. Sanyi, az alsó szomszéd és egyben apja munkahelyi cimborájának érkezése vetett véget kínjának. Oda is lehallatszott a sírása. És ez így ment hónapokon át. 1961. karácsonyára még megvette a család az akkor oly nagy dolognak számító TV-t. Boldogság volt, és egyben egyfajta büntetési forma is, ha valamiért nem engedték megnézni a gyerekeknek a kedvenc műsorokat. Aztán 1962. január 17-én bekövetkezett, amire senki sem számíthatott. Este 10 órakor egy fekete bőrkabátos férfi csengette fel a már nyugovóra tért családot. Rossz hírt hozott. Bányaomlás történt, és Laci hatodmagával a járatba szorulva meghalt. Ez a nap volt a 34. születésnapja. A nagy sírás és jajveszékélés felverte az egész házat, ahol minden lakó a bánya alkalmazottja volt. Ibolyának fogalma sem volt, hogy ez mit jelent, sírt, mert mindenki más is sírt. Akkori agyával csak arra tudott gondolni, hogy soha többet nem fogják megverni. Legalábbis akkor azt hitte.

És a 25. évfordulón családjából Ő volt az egyetlen, aki méteres hó falban, 3 napi hideg élelemmel felvértezve, 50

km távolságból elindult, hogy az emlékezés koszorúját az apja sírjára tehesse.

Ötvös Németh Edit

Rácsodálkozás

Mindig elcsodálkozom az agresszión
mintha mindenkor mindent csak
égháborúval lehetne megoldani
foltozott lelkű emberek viszik a zászlót
temérdek energiát fektetnek önös
érdekeik védelmében azzal a tudattal
gázolnak át bárkin hogy ők csak
jót cselekednek.

Az ébredés van mikor fájó nyelvcsövet
nyit tágra a kávé forró erőszakossága
zubogva ömlik a gyomorba
igazi feketelevés.

Felrobbant a mosógép mikor
egy nap rávettem magam hogy kitisztítsam
mindazt amit rám öntöttek azok
akik mélyen hordozták személyes
szennyesüket nagy esőre volt szükség
mégsem lett minden patyolat
még sárgult kövek között
folyt el a szutykos lé.

Ötvös Németh Edit

katyvasz

taktikai fundamentum
középkori vaslelet
hogy kell a nőt csőbe húzni
egyáltalán érdemes ?

tandemugrás kézen fogva
hapci benő bugris győz
tolláskodó hercegnőnek
kiskutyája is dizőz

alabástrom kutyabőrrel
bevont lajbi jó napot !
Isten tudja miket írok
a hév most így elkapott

Ötvös Németh Edit

Konyhában

Nyirkos az éj, mint a hirtelen leszedett ruha, aminek nem hagynak elég száradási időt.

A rácson hagyott kenyér, amit húlni hagytam egészen beráncosodott a párától.

Szuszogok, a temérdek munkától

elfáradt bennem az idő,

lompos macskaként kergeti a farkát.

Ledőlök a lócára, batyuba kötött vétkeimet a fejem alá teszem,

nyálam kifolyik, fogatlan ínyem kerítésrácsán kaparászik valami

álomban.

Ötvös Németh Edit

Ovis aries aries

a birkák az akolban összebújnak
télvíz idején nem törődnek
az intrikával mert érdekük egy cél
nappalok és éjszakák arról szólnak
hogyan szerezzenek több abrakot
a vezérürü bégeti naivak vagytok
jeleztem én a juhásznak
bégetve vagy százat hogy éhes a nyáj
adjon még élelmet de látjátok hiába
attól tartok felesleges becsörtetnetek
a házába páros lábbal rúg ki onnan
lehet még a nyakatok is elvágja
maradatok körülöttem
érezitek a biztonságot?
tülkösszarvú csapatom mondom nektek
szép meséket attól talán megtelik
az üres bendő vagy hamarabb eljő
a reményt adó új esztendő

Ötvös Németh Edit

mendegél

nem tudja miféle szív
hozta őt erre a világra
derű és kín toltá
nyolcvanhat évét hiába
haladt araszolva
elérte őt is a vég
mégsem tudja miféle szív
hozta őt erre a világra
kérdézi folyton az agya sár
mindent felejt
folytatja addig
míg lépést produkál
körülotte mintha
minden széttörött volna
és az állomáson a halál szalutál

Ötvös Németh Edit

Jönnék a zsombik

Jönnék a zsombik,
jönnek a zsombik,
vért szürcsölgetnek,
markuk a lombik.

Jönnék a zsombik,
jönnek a zsombik,
lucskos a nyelvük,
szívük meg bomlik.

Jönnék a zsombik,
jönnek a zsombik,
durcás alvilág,
emléke foszlik.

Jönnék a zsombik,
jönnek a zsombik,
kemény a gyilok,
harc életfogytig.

Magyarázat: Egy öt éves kislány ismerősöm, nevezzük Zitának, bájos gyereknyelve szerint, a zombi szónak semmi értelme, de a zsombinak igen. Milyen igaza van.

☺Ez úton kérek elnézést minden Zsombor nevű ismerősömtől.

Ötvös Németh Edit

haiku

hajnali harmat
cseppenként adagolja
ma örömeit

Ötvös Németh Edit

Szakadozott

Az út végén egy férfi áll,
haja dér és szíve fél
darabja másban dobog,
zakatol a vér.

Szürke galamb csőre törött
kavicsot túr, kopog ropog,
kemény a héj.

Kérdés röppen,
halál választ, ha fúj a szél,
egyre izzik,
acél az éj.

Ötvös Németh Edit

remek dolgok

raklapon a látszatok
vajon minek játszatok?
fekete az ritkán fehér
a vörössel mégis megfér
egy keréken

szürke iszap agyam néha
sátán ördög ivadéka
belém harap a balhéra
éhesen

komiszság rossz tanácsadó
a szabadság vagonlakó
unalmában füstöt farag
hogy ne lássa
a körvonalat

holnap csitul majd a lárma
szendvicsemet kettévágva
elmerülök igazába
addig jó míg élek én

Ötvös Németh Edit

XIV. Lajos meg én

Ma lemostam a fejemről XIV. Lajost.
Négy alvást bírtam ki vele.
Bőröm szúrta a hajcsat tömkeleg.
Tizenkettőt találtam a szálak között.
Apró fémpálcák rögzítette csigák.
Legalább fél flakon lakkal megáldva.
Olyan jól tartott, hogy sajnáltam Lajost.
Mozdulatlanul ücsörgött a kobakom tetején.
Térdharisnyás lábait lóbálva a semmibe.
Ma elhatároztam, elég volt belőle.
Viszketett és csupa kosz volt.
Langyos vízzel megöntöztem.
Kapaszkodott erősen, akár a csiriz a csizmatalpba.
Pedig előkelő, rizsporos pojáca.
Arca is pirosítóval datálva.
Lajos köpködött és szemeit dörzsölte.
Majdnem megsajnáltam.
De már elkezdődött a költöztetése.
- Indulj, Lajos! - szoltam rá.
Lassan vált le rólam.
Kis maroknyi balzsam segített.
Hirtelen csúszott, ordítva a kádba pottyant.
Amikor eltűnt a lefolyóban, megkönnyeztem.
Nagyon csípte a szemem a sampon.

Ötvös Németh Edit

egymáshoz érve

leborulnak sorban a fáradt földi évek
harangszó hallik a bércek is zenélnek
hazaér a száj nem bolyong már soha
idegen ajkak között tótágast áll az idő
aranykarikát fújnak a kézre a csillagködök

Ötvös Németh Edit

Lány az égből

Ma, mikor betoppant, mosolygott.
Apró lányka, szűk nadrágban.
A napokban tették lapátra.
Vizeskék tóban, kövér kavicsok.
Zsebében lapult az okos ábra.
Egy lépés, öt nyomkodás.
Két lépés, hat macera.
Önámítás.
Körmét sem rágta.
Azon a hétfő reggelen három ujja
akadt felváltva az ajkába,
harapott párat.
Elvitte a mozdonytaréj.
Apró lányka, szűk nadrágban.

Verebek ugráltak egy tálban.
Véletlenül rálépett néhány nyakára.
Kántált a sámán, köpenye sárga
lárvapántja bezárva.
A csavarodott szálakon megcsillant a fény.
valaki többet más kevesebbet beszélt.
A levegő fagyosan parázslott.
Az álláspont kettészakadt.
Az írásjel meggörbült,
a tér ferde lett,
ahogy már lenni szokott.

Ötvös Németh Edit

A gyors öregedés titkai

Naponta járok dolgozni, egy olyan régimódi munkahelyre, ahol az emberek reggel becsekkolnak, délután pedig hazamennek.

Anyósom szerint ilyen az igazi dolgozó ember helye. Hallotta, hogy vannak olyanok is, akik home office töltik el az idejüket. Az a véleménye, hogy ez biztos kamu lehet. Van mikor szeretek menni, van mikor nem. Ugyanis van egy szakmenedzser, aki gondoskodik arról, hogy milyen hangulatba kerüljek.

Azt hiszi, hogy az érzelemvilágom formálása az egyik fő feladata. Ez a hely, ahová járok, rendkívül zajos, néha bűdös, azonkívül célirányosan ködös, és végeláthatatlanul bonyolult folyamatok zajlanak az épületben, ami olyan mint egy giga cethal gyomra. Jónás helyett János és a jól ismert magyar keresztnemek hordozói tartózkodnak itt.

Az óriási bendő a feladatokat megrágja, majd kiköpi, újra rágja, ismét köp, vagy harákol, néha okádik, majd a földről eltakarítja a mocskot valaki más, mondjuk egy pingvinmanus, fókamuki, vagy rozmárcsávó.

Az a legmeglepőbb, hogy ez a milió tényleg megöregíti az embereket.

Teljesen véletlenül vettem ezt észre, és mivel senki nem foglalkozott vele, egyre behatóbban kezdtem tanulmányozni a meglepő jelenséget.

Amint belép a kapun az addig vidáman szökdécselő középkorú állampolgár, léptei lelassulnak, kezében reppenő Centrum Áruház reklámtáska kókadtan hull alá, és zötyögve cipeli benne a halandó a kolbászos zsemléjét zsenge csípőssel dúsítva.

Álla mellkasára esik, mereven figyeli a beton szikkadt felületét.

A nap folyamán lábai megmerevednek, már csak csoszogni tud. Izmaiból kifogy az erő, a két száraz ág véletlenszerűen kalimpál a horpadt test mellett. Bőre megfakul és lassan hámlani kezd, homlokráncai egyre mélyülnek, már egy-két barázdabillegető is kivehető halványan a széleken. Ujjaira bütykök épülnek. Sűrű májfoltok tarkítják a kézfejeket.

Valakinek a feje sebesedik ki, másnak a lelke.

A nap halála, ami bármikor bekövetkezhet, amikor kitör a tudatzavar. Erős arroganciával fűszerezett légköri frontok egymás után követik egymást.

A hirtelen ösöreggé vált emberek remegő mozdulatokkal szerszámokat hajigálnak egymáshoz.

Valakinek fogó áll a hátába, egyeseknek kalapács esik a lábfejükre, előfordul olyan, hogy a sapiens, egész nap ollóval a hátában dolgozik, és még észre sem veszi, annyira érzéketlenné válik.

Néhányuknak annyira meggörnyed a háta, hogy orruk a térdüket is eléri.

Ez az erős aggodalomra okot adó állapot addig tart, ameddig a munkaidő.

Az öltözőben bámulatos változáson mennek keresztül a dolgozók.

Először az arcuk simul félkemény barack állagúvá, bébihajak bújnak ki a szőrtüszők résein, és sebes iramban nőni kezdenek. A savószínű tekintetek kinyílnak, mint a búzavirág, zöld moha és barnák lesznek, akár a mogyorókrém.

A vállak megfeszülnek, a hát kiegyenesedik, szerencsés esetben az elme is kitisztul. A zuhanyzó felé vezető kanyarban néhány kósza mosoly is felsejlik.

A kapu felé az út szűk három perc. Akiért nem jön a halottaskocsi, az eléri a kijáratot, azért, hogy másnap kezdhesse újra önszántából a nyilvános emberkísérletet.

Ötvös Németh Edit

A színház, ahol élünk

A színház, ahol élünk, egy sokszögű épület.

Mellékfolyosók tömkelege szabdalja ezerszögű prizmává. Itt üveget tilos használni, mert balesetveszélyes. Néha annyira túlcsondul a játék a plexifalak peremén, hogy egyenesen a kanálisba ömlik.

A színház, ahol élünk kész kincsesbánya minden agykurkásznak, itt csakis az maradhat életben, akinek valami stikkje van, abszolút jó értelemben. Ezt mindenki tudja, de nem hirdetik a cifra reklámtáblák, amik a darabok címeit taglalják.

Itt élünk ebben a színház nevű helyen, ahol nem tudni, ki kicsoda, és ki kit fog kicsinálni az elkövetkező akár öt percben a főpróba hetében.

Itt élünk bezárva több évtizede, mindennap újraépítve önmagunkat és a díszletet.

A változás szele ide is befújt, teret nyert és kinyújtózkodva viharrá cseperedett. Ilyet még Shakespeare sem tudott elképzelni.

A régi időkben mindenki köszönt a szembejövőnek, a kacskaringós útvesztőben feltűnő homályos alakoknak, manapság e nemes szokás annyira kiveszett, mint a fehérfarkú erszéyesnyúl. Volt, nincs.

De érthető, mert mi egy nagy család vagyunk, és otthon sem köszönünk a nagymamának, amikor felbukkan a mosókonyhából, hanem elveszük tőle a vizes ruhával megpakolt kislavórt.

A pénz annyira kevés, hogy néha mi vesszük a szerszámokat, szeretetből, mert az mindent megold.

Félő hinnünk, hogy ez esetben mégsem.

Csődöt mond az a mondat, hogy: A kivétel erősíti a szabályt!

A színház, ahol élünk, porrá tör a lelket, fiolákba tölti és széthinti a mindig éhes közönség között. Kiszipolyozza a kedvet az úgysis tikkadt testekből, felgyújtja a kórót, ami vállfaként tartja a jelmezeket, mindig mást, de mégis ugyanazt.

Szomorú szamurájok döfik hasukba a tört és belüket ontják a színpadon, a büfében előadás után alkohollal fertőtlenítik és bevarrják egymás sebeit.

A színház, ahol élünk morzsát oszt az alkalmazottaknak, akik görbe csőrrel ütögetik a madáretető átlátszó oldalait. Családokat lapít agyon a vasfüggöny súlyos tömege, a takarítók a süllyedőbe söprik a romokat.

A színház amikor majd bezár, mert nem lesz pénz már fűtésre sem, a bohócok hazamennek és szabadidejükben kötelet fonnak, viseltes télikabátban szemlesütve várják a pékségben az utolsó órát, amikor féláron juthatnak a rongyoskiflihez, amit a másnapos vízbe áztatnak kávé híján.

Ötvös Németh Edit

Licit

A Kaktusz bár legnagyobb asztalánál üldögéltek. Kókler, Fuszekli, Pojáca, Manus és Delikvens. Előttük sör és whisky. Havi összejövetelüket tartották, ahol utazási élményeikről tartottak beszámolót.

Sűrűn nézegettek a csuklóikon virító drága órákra. Kókler Ausztriában töltött egy hetet, Salzburg óvárosáról mesélt, a barokk épületekről, festői terekről.

Fuszekli Stockholmban járt, hasát simogatva, az eredeti svéd húsgolyót dicsérve nagyot harapott az

éppen megérkező szendvicséből, a cseppenő majonézt mutatóujjával beletörölve a szalvétába.

Pojáca vehemensen ecsetelte: "Nápolyt látni és meghalni."

Nagy elánnal folytatta a történetet, hogy régen úgy haladtak az elítéltek az akasztófaig az egész városon át, hogy bejárták azt.

Miután elmondta, kíváncsi tekintettel nézett körbe.

De Manus azonnal magához ragadta a folytatást.

Párizsról kezdett magánszámát az "Öreg Hölgy"-el kezdte. Ugyanis tudomására jutott, hogy az első építmény volt, aminek készítése közben lefotózták annak minden fázisát. Beszéd közben ütemesen húzogatta a csuklójára erősített Nikon feliratú karkötőt.

Delikvens alig bírta kivárni, hogy sorra kerüljön.

Barcelona volt álmai városa, és végre sikerült eljutnia.

Tíz napot töltött Katalóniában.

Ódákat zengett a Sagrada Famíliáról, a Montjuïc parkban található zenélő szökőkútról

és a tengerparti strandokról.

Ekkor Delikvens a szájához emelte a Guinnessel töltött poharát, és nagyot kortyolt belőle.

Abban a pillanatban kivágódott az ajtó, és Góré zuhant be rajta. A legközelebbi asztalra nehezedve nyerte vissza az egyensúlyát, aminek köszönhetően már normál léptekkel közelítette meg a barátait, és nagyot szusszanva foglalt helyet az egyetlen üres széken.

Teátrálisan felemelte a fejét, és pici hatásszünet után suttogva beszélni kezdett.

- Gyerekek! Most jöttem Rio De Janeiróból. Copacabanai strandon voltam utoljára, ahol egy cápa

leharapta egy ember lábát, aki tőlem tíz méterre fürdött.

Nyugodtan úszkáltam, kicsit beljebb a parttól vagy száz méterre, minden békés volt, a tenger ringató.

Arra lettem figyelmes, hogy mint a filmekben, egy uszony körözni kezd a vízben az ember körül, a kör egyre szűkebb lett, a tempó viszont gyorsult.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy fel sem tudtam fogni.

Az áldozat örülten csapkodni kezdett és ordított, mint egy sakál.

-Te mit csináltál volna?-kérdezte a falfehér Kókler.

-Mozdulatlanul lebegtem volna a vízen, állítólag a medvénél beválik. - hadarta Fuszekli.

-Te hülye vagy, nem menekülhetett volna meg semmiképpen az ipse. Egyáltalán ki volt a szerencsétlen? -terelte a beszélgetést Pojáca.

-Nem lehetett tudni, én úgy úsztam a partra, akár egy motorcsónak turbóüzemanyaggal töltve. Kint magamba döntöttem fél üveg Bacardit, aztán összecsomagoltam. Szerintem a fürdőnadrágom ott maradt a hotel fürdőszobájában, de mostanában még kádba sem megyek, nemhogy medencébe. Sőt, mondom nektek, hogy ha valaki megemlíti, hogy tenger, azt rögtön lefejelem.

-Ki adná nekem a lábát, ha az enyémet leharapná egy ilyen cápaféleség?-kérdezte töprengve Manus.

A társaság tagjai zavartan emelgették a poharukat. Szemükkel az asztal enyhén foltos felületét bámulták.

-Hát, én odaadnám az egyiket, de az a baj, hogy mindkettő bal.-szólalt meg elsőként Delikvens.

- Én is, ha elviseled a körömgombámat-felelte Kókler.

Kis idő múlva Fuszekli is rászánta magát a válaszra.
-Nekem O lábam van, de ha megfelel, az egyik a tiéd,
persze csak ha egy olyan izé leharapná.
-A francba gyerekek! Inkább majd sorsoljuk ki! -
mondta ki hebegve Góré.

Rozán Eszter

Karácsony

Halkan ropogott a hóval fedett ösvény a lába alatt, ahogy szapora léptekkel áthaladt az erdőn. Szikrázón sütött a nap, szinte elvakította a ragyogás. Megdermedt a csend, a fehér lepelbe burkolózott fenyők csak itt-ott törték át zöld tűleveleikkel a szédítő káprázatot. Csípős fuvallat libbentette meg hirtelen a jeges földből előbújó, fonnyad leveleikkel szebb napokra emlékező páfrányokat. Megborzongott, csontjáig hatolt a hideg. Valahol varjak károgtak, néhány ismeretlen madár keringett hosszúra terjesztett szárnyakkal az ég alján. Kezét az arcához szorította, a fagyos levegőtől megfájdult a foga. Hazavágyott, szeretett volna végignyúlni kedvenc foteljában a kandalló előtt, és hallgatni, ahogy lágyan pattog a tűz. Apróbb fenyők sorakoztak előtte, kíváncsian végigmért néhányat, majd megrázta a fejét. Az út a tó felé kanyarodott, egyre messzebb került az otthonától, de még mindig nem találta meg, amit keresett. Tölgyes rész következett, a fák dideregve kacsintottak rá, ahogy elhaladt mellettük. És akkor megpillantotta. Ott állt magányosan a tóparton, némán és méltóságteljesen, büszkén emelte ágait az ég felé. Szerelem volt első látásra, tudta jól, csakis ő kell, és senki más. Néhány tőkés réce sétálgatott a jégen, bizalmatlanul méregették, ahogy magasba emelte a fejszójét.

Kivághat-e egyáltalán egy ilyen gyönyörűséget, suhant át agyán a gondolat, mielőtt lecsapott volna. A fenyő csak állt moccsanatlanul, mintha szelíden biztatná, otthonod ékessége leszek, szebbé teszem az ünnepeket, ha magaddal viszel. Ne félts, tudom, mi vár rám, de vállalom.

Díszed leszek én,
elvarázsollak, ha hagyod,
érted születtem.

A létra tetején áll, alig észrevehető mosollyal az arcán helyezi a csúcspdísz a legfelső ágra. A kissé megnyújtott üveggömb vörösen izzik, dacosan néz le a magasból, uralja a teret, de nem bántón, inkább kiemeli a többi függelék meg a szaloncukrok tarkaságát. Boldogan felsóhajt, a létra kicsit meginog, kedvese kapja el az utolsó pillanatban, mielőtt végleg eldőlné. Hálásan pillant rá, bekapcsolja az égőket, meghitt fénybe borul a szoba. A kandallóban már ég a tűz, az asztalon halászlé gőzölög. Apró kiskutya sündörög körülöttük kíváncsian, ez az első karácsonya, még nem igazán tudja, mi történik. Izgatottan szaglássza a szekrény mélyéről előkerülő csomagokat. Az egyik kisebb, halványsárga doboznál fellelkesedik, érzi, ez az ő ajándéka. Nyílik az ajtó, két kipirult arcú kisgyerek ront be rajta, nyomukban a nagymamájukkal. Az asszony csillapítja őket, várjatok, ne olyan hevesen, de a gyerekek nem tudnak tovább várni. Halkan felsikoltanak, amikor megpillantják a karácsonyfát. Ott pompázik teljes díszben, soha nem

szűnő szelídségével idézve a reményt, a gyerekkor örök titkát, mely mindig velünk marad, csak akarnunk kell.

Csillagok közt él
karácsony titka, lelked
útján száll tova.

Rozán Eszter

Az üzenet

Azonnal megismerte, amikor belépett az étterembe. A férfi magába roskadtan ült az egyik hátsó asztalnál, nem nézett se jobbra, se balra, mint aki megadja magát a sorsának. A haja zsíros csimbókokban hullt előre, mély ráncok barázdálták az arcát, tekintetéből hiányzott a régi tűz, mégis ő volt, Péter, a hajdani általános iskolai osztálytárs. Éva határozott léptekkel elindult felé, körömcipője fülsértőn kopogott a kerámiapadlón. Péter bátortalanul emelte föl a fejét.

– Éva?

– Igen, én vagyok.

A férfi megkönnyebbülten felsóhajtott. Izgult, hogy esetleg mégsem jön el a nő, és mi lesz akkor a számlával. Már három sört megivott, hozzá kísézőnek ugyanannyi konyakot, mintha tele lett volna pénzzel.

– Mesélj, hogy vagy! – telepedett az asztalhoz Éva, miután megrendelte a koffeinmentes kávéját.

A kérdés fölöslegesnek tűnt, a férfi kinézete mindent elárult. Áporodott szag áradt belőle, mint aki már hónapok óta nem mosakodott, gyűrött ruhája rég láthatott vasalót. Éva igyekezett, hogy ne bámulja egyfolytában azt az alakot, akivé az egykori osztályelső, a tanárok kedvence, a szavalóversenyek állandó győztese, a lányok imádatának tárgya vált. A fiú akadály nélkül bekerült az ország egyik legjobb gimnáziumába, az iskolai színjátszó kör aktív és sikeres tagjaként nem volt kétséges, hogy tanulmányait a színművészetin folytatja. A középiskolában is jó tanuló maradt, a lányok körberajongták, és egy-egy nevezetesebb kicsapongást leszámítva az élete kitaposott ösvényen haladt az ígéretes jövő felé. Az első fricska akkor érte, amikor nem vették fel a főiskolára, aztán másodszorra, harmadszorra, sőt ötödszörre sem. Erről Éva már csak hallomásból értesült, mivel általános iskola után elváltak útjaik. A lány az egyik helyi szakközépiskolában érettségizett, amit szintén egy sikertelen felvételi követett tanító szakra. A kudarc különösebben nem törte le, a gondtalan vakáció után egy butikban helyezkedett el eladóként. Később ezerszer megbánta, hogy ilyen könnyen feladta, és nem tanult tovább, de odáig nem jutott el, hogy jelentkezzen valamelyik egyetemre vagy főiskolára. Dolgozott gyárban, élelmiszerboltban, míg végül Ausztriában talált pincérnői állást egy határhoz közeli kisvárosban, ahová naponta kijárhatott. Pétert, aki nem szokott hozzá a vereséghez, már az első elutasítás is megviselte, noha jól tudta, a

színművészetire, néhány kivételtől eltekintve, többszöri próbálkozás után vezet az út. Miért ne lehetett volna ő a kivétel?

– Nem is tudom, hol kezdjem.

Végső kétségbeesésében hívta fel Évát, miután minden út lezárult előtte. Nagy nehezen sikerült megtalálnia az anyját, aki örömmel adta meg a lánya telefonszámát, mivel annak idején kedvelte a kicsit vézna, segítőkész, jó modorú fiút, titokban még abban is reménykedett, hogy Éva talán beleszeret, a nagy álom azonban nem valósult meg.

– Az elején – vágta rá Éva a szokásos közhelyet.

– Ihatok még egy sört? – kérdezte a férfi a poharára sandítva.

A nő megvonta a vállát.

– Felőlem! Annyit iszol, amennyit akarsz, végül is felnőtt ember vagy.

– Igen, de...

– De? – kapta fel a fejét Éva.

– Neked kell fizetned.

Na, ez is jól kezdődik, jegyezte meg magában a nő, de nem szólt semmit. Mohón kortyolt a kávéjából, túlságosan keserűnek, ugyanakkor édesnek találta, pedig nem is tett bele cukrot. Ráadásul félrenyelt, fuldoklási rohamában még a könnye is kicsordult, alig bírta abbahagyni a köhögést. A férfi szenttelenül figyelte, azt hitte, a kijelentése tett Évára ilyen hatást. Nem akar pár sört kifizetni, amikor lerí róla, hogy nem tartozik a legszegényebbek közé. Biztos, hogy nem használtruha boltban vásárolta a kosztümjét. És a körme is hogy néz ki?

Mindegyik ujjá más színű, kék, vörös, zöld, sárga, akár egy papagáj a zsbvásáron. Mégis visszafogta magát, ha segítséget szeretne kapni, uralkodnia kell magán.

– Rendben, kérj még egy sört. Állom a cechet.

A hűvös ital valamennyire megnyugtatta az elcsigázott férfit. Kézfejével letörölte a habot a szájáról, majd eleinte akadozva, később azonban egyre gördülékenyebben mesélte a történetét.

– Azzal kezdődött, hogy kirúgtak a melóhelyemről. Leépítés volt a cégnél, jó pár embert lapátra tettek, köztük engem is. Egy kuplungokat gyártó vállalatnál dolgoztam, nem szégyellem előtted, betanított munkásként. Tudod, amikor ötödször is elbuktam a színművészeti felvételijét, elhatároztam, hogy a két kezem munkájából fogok élni, hiába könyörögtek a szüleim, hogy menjek az ELTE-re vagy akármelyik egyetemre. Akkorra már tele volt a hócipóm a sok magolással, a hátam közepére kívántam az egészszet. Ezért hol itt vállaltam melót, hol ott. Közben belezúgtam egy kolléganőmbe, megnősültem, született két fiam, nagyjából elégedett voltam az életemmel. Persze, csak nagyjából. Ha színház közelébe mentem, azonnal elkapott a depresszió. A tévében sem bírtam elviselni a színházi közvetítéseket. Ezt leszámítva azért jól megvoltam. Az autós cégtől való kirúgásom után azonban beindult a lavina.

Hirtelen elhallgatott, remegő kézzel tapogatott zakója elnyűtt zsebében, majd előhúzott egy szál cigarettát.

– De kár, hogy itt bent nem lehet rágyújtani – morzsolgatta kétségbeesetten az ujjai között. – A cigitől sokkal jobban menne a beszéd. Mondd, kijönnél velem? Gyorsan megtalálták a dohányzásra kijelölt helyet az udvaron. Éles szél mart az arcukba, apró szemekben csöpögött az eső, ám egyikük sem törődött az időjárás viszontagságaival. Éva együttérzéssel figyelte a férfit, amint a gyufája folyton kialszik, a hidegben megborzongott, hiába kapta magára a kabátját.

– Szóval, miután kirúgtak a legutolsó melóhelyemről, nem találtam munkát. Próbálkoztam egy csomó helyen, de a legtöbbször még válaszra sem méltattak, csak annyit mondtak, hogy majd értesítjük. Na, arra aztán várhattam! Először meg sem mertem mondani az asszonynak, bujkáltam heteken át, de végül elegendem lett a hazudozásból meg a csavargásból. Vera először csak meresztette a szemét, aztán fogadkozott, hogy ő ugyan a végsőkig kitart mellettem, történjen bármi is. Hamarosan megkezdődtek a szemrehányások, hogy milyen élheteretlen alak vagyok, még a családomat se tudom eltartani, és ehhez hasonlók. Egyre többet veszekedtünk, közben problémáim támadtak az alkohollal, míg egy szép őszi délután az én drága feleségem, aki nem is olyan régen még kitartást és hűséget ígért, bejelentette, hogy mást szeret. Elváltunk, a lakás az övé meg a két srácé lett, én meg mehettem albérletbe. A házinéni az első perctől kezdve utált, turkált a holmim között, ha nem voltam otthon. Megtalálta a dugi piámat, jó, nem volt különösebben nehéz, nekem meg fel is út, le is út. A híd alatt kötöttem ki, egyre többet ittam, mindenkitől pénzt

kunyeráltam, a végén már egyetlen ismerősöm se állt szóba velem. Egy idő után már én se magammal. Az egyik ingyenkonyhán összefutottam egy régi haverommal, szörnyen nézett ki, csontsovány volt, mint egy élőhalott, mégis elfogadtam a könnyű menedéket, amit felkínált. A piálást abbahagytam, viszont rászoktam a drogra.

Ennél a mondatnál megállt, kutatón nézett Évára, várta a hatást. A nő teljesen megdöbbsent. Már az első pillanatban sejtette, hogy Péter dolgai nem állnak valami jól, de erre azért nem számított. Az is megfordult a fejében, hogy a férfi esetleg súlyos beteg, és a régi emlékek iránti tiszteletből még egyszer látni akarja őt. De hogy ennyire lecsúszott, azt álmában sem gondolta volna. Igyekezett palástolni az érzelmeit, arcizmait megfeszítette, szemét mereven egy pontra szögezte.

– És mit vársz most tőlem? – kérdezte annyira szenttelenül, amennyire csak bírta.

Most a férfin volt a sor, hogy meglepődjön. Maga sem tudta, milyen reakcióra számított, de ekkora közömbösségre semmiképpen. Még az is jobb lett volna, ha Éva rákiabál, hogy te szerencsétlen, hogyan voltál képes így elrontani az életedet, vagy utálkozva azt mondja, te okoztad magadnak a bajt, csinálj azt, amit akarsz, mint ahogy oly sokaktól megkapta. Ez a „mit vársz most tőlem” semmi jót nem jelentett. A magabiztos mesélőkedve egyből odalett, hiába szívta el az ötödik cigarettáját. Lehajtotta a fejét, alig hallhatóan motyogta:

– Tudnál nekem adni egy kis pénzt? Csak kölcsönbe.

– Már mondtam, hogy kifizetem a számládat.

A férfi hirtelen nem tudta, miről beszél a nő, aztán rájött, az elfogyasztott italokról van szó. Reményvesztetten felsóhajtott. Elsősorban kábítószerre volt szüksége, még hozzá sürgősen.

– Annál azért több kellene. Tudod, tartozásaim vannak, és...

Éva gúnyosan vágott közbe:

– Meg aztán a napi adagod is hiányzik, ugye?

– Igen – kiáltotta szenvedélyesen a férfi. – Rettenetesen hiányzik. Megőrülök, ha nem juthatok hozzá, de a dealerem nem ad hitelbe, már így is egy csomó pénzzel tartozom neki. Sőt, megfenyegetett, hogy eltöri a csontjaimat, ha nem tejelek. De én nem tudom megadni, nincs egy fillérem sem. Nincs, érted?

Péter a méltóságával mit sem törődve borult térdre a nyirkos talajon, úgy zokogott. Vegyes indulatok kavartak Évában, hol a szájalom, hol az undor kerekedett fölül. Halvány elképzelése sem volt arról, mit kéne tennie. Végül ennyit mondott:

– Sajnálom, nem adhatok.

Még akkor is érzelmei fogságában vergődött, amikor kinyitotta a bejárati ajtót. Üres lakás fogadta, a férje – ahogy az utóbbi időben annyiszor –, most is túlórázott, a lánya pedig valószínűleg barátnőzött valahol. Miután a sok hatása csökkent, megkönnyebbülés és hála járta át. Mennyivel másként alakult az ő élete, mint Péteré. Van családja, munkája tűrhető fizetéssel, szép otthona, a férje és ő igaz szerelemmel szeretik egymást, mi kell még? Borzasztó távolinak érezte Péter problémáit, azzal a

megingathatatlan hittel, hogy vele sosem történhet ilyesmi. Szegény srác, milyen reményteljesen indult az élete. Mindenki azt hitte, hogy híres színész lesz belőle, akit az egész világ csodál. Talán mégis adnia kellett volna egy kis pénzt. A pénzről eszébe jutott, hogy elfelejtett visszamenni az épületbe kifizetni a férfi számláját, sőt, ami még rosszabb, a sajátját sem rendezte. Most mit csináljon? Lehet, hogy Péter már a századik edényt mosogatja azóta. Elhatározta, hogy felhívja őket, de előbb elindítja a mosógépet. A fürdőszobában halomban állt a szennyes. A ruhák válogatása, az ismerős mozdulatok megerősítették benne az otthonosság érzését. Ellágyulva hajtogatta szét férje csíkos ingét, melyet előző nap viselt. Néhány zokninak eltűnt a párja, abban bízott, hogy nem örökre. Rendszerint elő is kerültek a következő mosáskor. A sűrke nadrág hátsó zsebéből valami kidudorodott. Úgy látszik, a férje bent felejtette a mobiltelefonját. Miközben kivette, tekintete az üzenetekre tévedt. Sosem olvasták el egymás leveleit, a kölcsönös bizalom vezérelte a mindennapjaikat, de most valahogy mégsem tudta megállni.

„Hol vagy drágám? Már majdnem egy órája várok rád.”
Először nem akart hinni a szemének, aztán arra gondolt, biztosan félreérti, holott maga is tudta, ezen nincs mit félreérteni. Undorodva dobta a földre a telefon, hatalmasat csattant az ajtó, ahogy bevágta maga után. Körül se nézve rohant az utcán, miközben azt hajtogatta, elkezdődött.

Rozán Eszter

Karácsony

A
ma
már
régén
a múlté,
gyertya lángja
most feléd ragyog.
Nem hagyják elveszni,
örökké őrzik az angyalok.
Ha léptedet belepi az alkonyati hó,
várod a csodát, mert ÉLNI volna jó,
karácsony napján megérinti szíved a fény.
És
él
él
él
él
nem hunyhat ki az igazi szikra.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A műhely.

Én is öregszem. Ezt nem csak abból szűröm le, hogy elment a színe a hajamnak, mások azt mondják, megőszültem. Még abból sem, ha a tükör felé fordulva egy tarka színű gyűrött bőrtarisznya néz vissza rám, sokkal inkább abból tudom leszűrni, hogy szeretek régi dolgokkal foglalkozni, emlékezni, mi volt gyermekkoromban, hogyan éltünk, már ami ebből eszembe jut. Most is így volt. Hazamentem a falumba, és ahogy a járdán lépkedtem habtestemmel, furcsa zaj ütötte meg a fülem. Mintha valaki minden lépésemnél egy kis vasdarabot koppantana a járda betonjához. Lenéztem, és láttam, hogy leesett a cipőm sarka. Ebben nincs semmi furcsa, hisz mással is megesik, és ilyenkor elviszik sarkaltatni. Én, viszont ahogy hazaértem - bár addig lábujjhegyen pipiskedtem - hátra mentem az udvarba, ugyanis ott volt apukám műhelye.

Már gyermekkoromban is sokszor sertepertéltem ott a sok-sok számomra - nyilván mások számára is- furcsa és ismeretlen szerszámok között. Igaz, néha segítettem édesapámnak. Mert a textet , - no, nem stekszet akartam írni,- ismertem. Tudtam, hogy az a faszeg, és abból tudtam adni neki, ha kérte. Vagy ha éppen a suszterszeget. Most, amikor ismét odamentem, én is sokat gondolkodtam a szerszámok láttán, hogy melyik mire való, és mit csinált vele apukám. Azt hiszem, bárki

bejött volna a műhelybe, közülük is csak kevesen ismerték volna fel, mi mire is való, vagy mi a neve annak az akárminek, de ezt már egyszer említettem.

Édesapám ugyanis cipész volt. Vagy ahogy hétköznapiasan mondták, suszter.

Igaz gyárban dolgozott a városban, ami közel volt a falunkhoz.

Egyik évben, talán tíz-tizenkét éves lehettem, mikor beutalót kaptunk a szakszervezettől a gyári üdülőbe. Nagy volt az örömöm, hogy megyek a Balatonra két teljes hétre.

Az izgalom akkor hágott a tetőfokára, mikor megérkeztünk, és a parton volt az épület, amiben laktunk. Ott volt előttünk a csodálatos park, a kapun kívül pedig az annyit emlegetett, de még sokunknak ismeretlen, soha nem látott Balaton.

Igaz, az étkezésekhez sokkal távolabb kellett menni abba az üdülőbe, ahol a felnőttek és a családok nyaraltak.

Az természetes volt, hogy azonnal kezdődött az ismerkedés, ki hol tanul, hányadikba jár, ki az apuka, anyuka és mit dolgoznak.

Ekkor kezdődött a félreértés. Az én apukám ugyanis akkor, mint hőkezelő dolgozott, az edzőben így mondtam én is hogy "edző".

Itt az osztályvezetők és mindenféle magas beosztású szülők gyerekei voltak az egyszerű munkás, - akkor százból kilencven kilencszer csak melósnak titulált szülők-gyermekével együtt, ez a szó, amit én mondtam, úgy hatott, mint a varázsszó!

Ettől fogva kivételezett lettem. Az igazgató kislánya és a fia, de még az üdülőgondnok fia is csak velem akart játszani. Nekem nem kellett szigorúan betartani a csendspihenőt, hiszen ha a kis Sárka babázni akart, akkor természetes volt, hogy én fent maradhattam a felnőttek üdülőjében, és játszottam vele.

Ha ebédnél valaki nem kérte a gyümölcsöt, vagy épp a dinnyét, természetesen én voltam az első, akit megkérdeztek, hogy szeretném-e megenni. Ez így ment két hétig.

Hazafelére viszont jött a hidegzuhany! Persze nem nekem!

Hanem annak a sok engem körülgráló gyereknek, akik felnéztek rám, az "edző" lányára. Történt ugyanis, hogy az egyik kísérő, aki tőlünk a második sorban ült, rákérdezett, hogy milyen edző is az apukám.

Hiszen akkor még igazából csak a foci ment olyan nagyon. Bár lehet, hogy rosszul emlékszem, oly rég volt.

Akkor jött a már említett hidegzuhany, mert büszkén vágtam ki, hogy "vasedző". Jó páran elszörnyülködtek, és még kicsit el is húzódtak mellőlem. Volt olyan is, aki bőszen kiabálni kezdett, hogy csaló vagyok, és nem is adta volna nekem a dinnye részét, ha ezt tudja, mert ő is szereti. A legdurvább az egyik osztályvezető lánya volt, aki sírva fakadt, hogy neki egy melós gyereke mellett kellett aludni.

Most látom, nagyon elkalandoztam, hisz én a műhelyről és a szerszámokról akartam írni.

Ahogy ott a csiriz és ragasztó szagú műhelyben nézelődtem és kerestem egy flekket, hogy sarkat tegyek

a cipőmre, a régi bőrök alól egyre több minden került elő. A háromlábú vaskaptafa, a rengeteg fakaptafa, sámfa. Talán ma már azt sem tudják a fiatalok, mi is az sámfa. Addig kotorásztam, míg végre megvolt a harapófogó, amivel kihúztam a szögeket a cipőm sarkából, hogy azután sarok is kerüljön rá. Amíg ott pakolásztam, megjöttek a húgomék. A felfűrészelt fát kellett hasogatni és a helyére pakolni.

Én épp a bőrbe húzott suszterkést szorongattam, szinte éreztem rajta apukám tenyerének a melegét, mikor kicsit megbotlottam.

Majd elájultam, mert a bőr és gumitalpnak való kupacok közül a suszterszék lába volt, amibe belebotlottam. Azonnal ki is ráncigáltam.

A húgom meg is jegyezte, hogy ez bizony már nagyon elhasználódott és nem ér semmit.

Én meg csak néztem, és járt az agyam, mintha villanymotor hajtotta volna. Mit is csináljak ezzel a szerintem ereklje értékű székkal.

A szék mintha érezte volna, hogy körülötte forognak a gondolataim. Szólt hozzám.

- Mit akarsz kezdeni velem? Nem látod, milyen ütött-kopott vagyok? A lábaim is öregek és elkoptak, nincs rajtam más csak por, és sok ragasztó és kátránymaradvány. Ami úgy belém ivódott a majd száz évem alatt, hogy egy kissé fakó négernek is különb színe van.

Mi ezeket a hangokat hallottam, el is felejtettem miért jöttem a műhelybe. Mit érdekelt akkor már a cipősarok! Hiszen megvolt a megoldás.

Elmagyaráztam a székemnek, hisz már az enyém volt, mert én találtam rá és beszélt is hozzám, hogy nem kell aggódnia, mert jó sora lesz nálam. A nappalimban fog helyet kapni, és egy nagy cserép gyönyörű zöld növényt fog tartani kopott, és megfeketedett ülőkéjén.

Azóta a megígért nagy cserép virág ott díszileg ezen a kincset érő csirizes, szurkos megvénült suszterszéken.

Néha mikor öntözöm a virágaimat, mintha öreges, rekedt hangon suttozna nekem.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Ikkrek

Nem bírom tovább! Most már ki kell tálalnom, és kimondani mindazt, ami a lelkemet marja és tönkreteszi az életem. Nem érdekel, hadd boruljon a bili! Rólam és a húgomról van szó.

Azzal kezdődött, hogy annak idején dupla gyermekáldás szakadt szüleink nyakába. Ugyanis van egy ikertestvérem. Ő négy perccel született később, mint én.

Én duci, kitelt és pufók újszülött voltam, ő kicsi és vézna. Ezt természetesen csak elbeszélésekből és a fotókból tudom. A húgom véznaságát visszaemlékezésre képes korom óta megtapasztaltam. A mai napig is ő a szegény, kisebb és elesettebb!

Teljesen mindegy hány év telt el születésünk óta, és hogy ő is annyi idős, mint én. Szüleim állandóan kivételeztek velem. Ez keserítette meg az életem. Elmesélek néhány példát, hogy érthető legyen.

Gyönyörű nyár volt. A nap hétágra sütött. A délelőtti hirtelen zápor után a fű smaragdzöld volt. Hamar felszáradt a melegtől. Simogatta a talpukat, hisz mezítláb voltunk, mint mindig, amikor csak lehetett. Élvezettel henteregtünk az árokparton. Nyáriruhánkban, ami egyforma volt, olyanok voltunk, mint a pillangók. Színes, apró virágos anyagból készült. A virágok mindenféle színben pompáztak, nyakánál, karjánál dupla fodor volt varrva. Mindketten nagyon szerettük.

Akkor még meghatározott távolságban „szederfákat” ültettek az út mellé, emeletek isteni édes gyümölcsöt termettek. A termések nem voltak egyformák, volt lilás-fehér, fehér, de előttünk pont fekete termésű volt. Az volt talán a legédesebb.

Nagyon jól éreztük magunkat. Nagyon sok szöcske ugrált körülöttünk. Mi meg azon versenyeztünk, hogy melyikünk tud színesebbet és többet gyűjteni. Éppen ezért beszaladtam, és a kincseink közül kivettem egy orvosságos fiolát és egy gyufásdobozt. Azt gondoltam, hogy rendes vagyok, és a tesómnak adom a gyufásdobozt. Eddig nem is volt gond. Megkezdődött a verseny. Sokat nevettünk, mert volt, amit bár megfogytunk, de csak az egyik lába maradt a kezünkben. Csodálkoztunk is, hogy egy nagy

lábbal hogyan tud mégis olyan fürgén elugrani. Mivel a zöldecs tarka kevesebb volt, mint a szürkés, vagy a barna foltos, azon voltunk, hogy a zöldeket kapkodjuk össze.

Én könnyen voltam, mert az üvegcsé átlátszott, és láttam mennyi volt már. A tesóm meg hiába gyűjtötte. Ha egyet megfogott, mire a dobozba tette, addigra ami benne volt az már kiugrott.

Így küszködött, miközben nekem már majdnem tele volt a fiolám.

Ez nem tetszett az én kishúgomnak. Nekem jött, hogy neki is adjak üvegfiolát, aminek műanyagdugója van, mint az enyémenek. Mivel több nem volt, így nyilvánvaló, hogy nem is tudtam adni neki. Erre dühösen nekem esett. Viszont fellökni nem tudott. Ettől jött igazán méregbe. Odaszaladt a szederfa alá, felkapott egy marék szedret, és azzal jött nekem. A ruhámon éktelen foltok és csíkok lettek. Arra gondoltam, hogy azonnal megfojtom. Ehelyett kapott tőlem egy hatalmas pofont. Két perc múlva már tudtam, hogy ezt nem kellett volna. Csilla bölgve berohant, és nem tudom pontosan miket mondott, de anyu feldúlva rohant ki, és mielőtt megszólalhattam volna, már lendült is a keze. Akkora pofont kaptam, hogy a szedres fűben találtam magam. Ahogy felálltam, azt hittem megdördült az ég. Pedig csak jó anyám üvöltött.

- Hogy nézel ki? Nem szégyelled magad, vered a kisebbet? Ráadásul úgy nézel ki, mint egy disznó!

- Ez nem – kezdtem volna mondani,- de csak eddig jutottam, mert jött a további szitok és pofon. Igaz, ettől

már nem estem el. Viszont megláttam Csilla kaján vigyorát anyánk háta mögül.

- Te fogod kimosni a ruhádat, de ha egy folt is marad benne, úgy fogod hordani, amíg csak rád nem fagy!

Ez így is történt. Már késő ősz volt és bizony hideg, nekem még mindig a fűtől zöld, a szedertől lila, kék, zöld és fekete foltos nyári ruhámban kellett járni. A tanító néni meg is kérdezte, hogy miért nem veszek melegebbet magamra. A húgom, meg hangosan nevetett, és azt mondta, ez a büntetés, mert rossz, verekedős vagyok és bántottam őt.

Ettől kezdve, még az osztályban is én lettem a verekedős Kata. A fiúk is csúfoltak, hogy ha olyan jól tudok verekedni, akkor miért nem inget, meg nadrágot hordok, és nevettek, nevettek.

Nekem meg az elkeseredettségtől folytak a könnyeim, és a szívem majd megszakadt ettől az igazságtalanságtól. Mégsem szóltam semmit. Felvettem a fejem, és könnytől maszatosan félrevonultam.

De ez még csak a kezdet volt. Ahogy múlt az idő, úgy lettem egyre jobban kiszorítva a család életéből és elhanyagolva. Volt olyan is, hogy két napig senki nem szólt hozzám. Bár apukám próbált kicsit kedvesebb lenni, de őrmester anyámmal nem mert beszélni.

Így az olvasás lett a menedékem. Faltam az ifjúsági regényeket. Számolatlanul olvastam újságot, folyóiratot,

bármit, csak ne legyek senki közelében. Egyedül, magamba fordultan volt jó nekem.

Amikor olvashattam, nem voltam szem előtt, és nem tettem olyat, ami szerintük rossz volt.

Bár az olvasás miatt is volt gondom.

Egyszer, könyvvel a kezemben éppen mentem hátra, hogy a disznóólban kicsit elbújjak a világ szeme elől és olvashassak. Az volt az én menedékem, hisz amúgy is mindig azt mondták, olyan vagyok, mint egy disznó. Ez nem mindig a foltos, néha valóban piszkos ruhámra vonatkozott, hanem a duci természetemre.

Na, szóval mentem hátra, mikor kiabálást hallottam. Már majdnem hátra fordultam, mikor valami hideg és bűzös lé folyt végig a hajamon, nyakamon és az egész hátamon, és csak csorgott végig az egész testemen.

Az éjjeliedény tartalma landolt rajtam.

Mint megtudtam, azért volt a büntetés, mert nem vittem ki reggel. Igaz, a testvéremnek kellett volna az nap kivinni, - mert be volt osztva - de nehéznek találta, és engem kért meg, de én mégsem vittem ki, arra gondolva, majd így őt is meg fogják szidni.

Természetesen ezt már ő adta így elő, ezért kaptam azt a bűdös hidegzuhanyt!

Ahogy múltak az évek, idősebbek lettünk, és jött a középiskola, nekem még rosszabb lett.

Kezdtem elhinni magamról, hogy tényleg egy elvetemült és semmit érő ember vagyok.

Miért volt ez így?

Mert én nem voltam hajlandó éjfélig tanulni. A tanulás miatt nem keltem hajnalban. Igen, ez valóban így volt, és én egy makacs, konok és sok esetben öntörvényű kamasz lettem. Ennek ellenére azért jó eredménnyel elvégeztem a középiskolát. Igaz, nem szereztem diplomát.

Még az utolsó nyári szünetet sem használtam ki, elmentem dolgozni. De amíg otthon éltem, tehettem bármit, én mindig csak a „dagadt Kata” maradtam.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Karácsonyi csoda

- Anya, anya! Nézd mit találtam!

Az asszony fáradt arccal és bánatos, könnytől nedves szemekkel nézett a kislány felé.

- Mit találtál, kincsem? – kérdezte fátyolos hangon.

Szemén látni, hangján érezni lehetett, hogy az imént még sírdogált, csak a kislánya előtt próbálta tartani magát. Bájos arcú fiatalasszony lehetett, de mostanra a bánat és a nyomor mély barázdákat vájt szép ívű homlokára.

- Egy gyönyörű, színes mesekönyvet találtam.

Az anyja kézbevette, és nagyon elcsodálkozott. Forgatta, nézegette és így szólt.

- Kicsikém, ezt a könyvet valaki elveszíthette, vagy a padon felejtette, hiszen még vadonatúj. - mondta és áhítattal szívta magába az új könyv szagát.

Nekik már pár éve nem jutott ilyenre, hisz örült, ha kislányának enni tudott adni, és tisztességesen járathatta iskolába.

A lányka kivette az anyja kezéből a könyvet, és magához ölelte.

- De anyukám! Én ezt nem a padon találtam, ezt a szemetesből vettem ki, mert oda volt dobva. Még banánhéj is volt mellette, de szerencsére nem piszkolta össze!

- Ez igaz? - csapta össze kezét Lia, mert így hívták a lányka anyukáját.

- Akkor ülj le az íróasztalodhoz és olvasgass, nekem még nagyon sok a dolgom, mielőtt megyek takarítani. – mondta és tovább foglalatzkodott a vasalással.

Egy étteremnek vasalta az abroszait és az ott dolgozók egyenruháit.

Magában pedig ismét nyelte a könnyeit. Arra gondolt, hogy vajon ki lehetett az, aki egy ilyen mesekönyvet a szemetesbe dob? Milyen lelkivilága lehetett? Vajon felnőtt volt, vagy egy gyerek, akinek nem tetszett, amit kapott?

Amíg vasalás közben ezen rágódott, lepergett előtte az elmúlt három év keserve és kínlódása, meghurcolása.

Minden azzal a balesettel kezdődött, amiben elvesztette élete szerelmét, kislányának, Tündinek apukáját.

Délután volt, de még csak háromnegyed egy. Tudta, hogy Norbert, csak fél három és három között ér haza az üzemből, ahol dolgozott. Gépbeállító volt egy maszeknál, ahol az autókhoz csináltak valamilyen alkatrészeket. Már épp a tésztát akarta kifőzni, mikor egy rendőrautó állt meg a ház előtt.

Azonnal összeszorult a szíve, mert a szomszéd házak előtt is volt szabad parkoló, de ez pont a kapujuk előtt állt meg. Hárman indultak el az ajtaja felé. Ezt jól látta az ablakból, bár félelmében, már párás lett a szeme.

Mikor közölték vele a hírt, hogy a férje tragikus balesetben elhunyt, leroskadt a kanapéra, és mint az eszelős, csak azt hajtogatta, hogy ez nem lehet igaz, Ez nem lehet igaz. Az orvos, akit biztonságból magukkal hoztak a rendőrök, injekciót adott neki.

Lassan, lassan felfogta mi is történ. Fásultan telefonált a nővérének, aki azonnal jött.

Most itt egy pillanatra hangosan gondolkodott.

- Milyen jó, hogy van nővérem és milyen szerencse, hogy Tündikének nincs!

Ebben igaza is volt, hisz mit csinálna most két gyerekkel, alkalmi munkából, családi pótlékból és az árvaellátásból élve? A vasalás és az alkalmankénti takarítás nem olyan sok. Bár nincs nagy igénye, de a házon sok a hitel és nem

szeretné elveszíteni azt, amit együtt vettek és szépítettek. Bármilyen is, de ennek a lakásnak meg kell maradni.

Bár munkahelyi baleset volt, de semmit nem kapott a cégtulajdonostól, mert mint kiderült, a férje nem volt bejelentve.

Mikor pedig balga módon bírósághoz fordult, nem számított arra, hogy Norbi kollégái nem vállalják a tanúskodást, hogy mennyi ideje is dolgozott ott a párja, meg lettek félemlítve és nem akartak ebben a nehéz időben kereset nélkül maradni.

Talán ha ott maradt volna az előző helyén...

Hisz a kölcsönt is azért tudták felvenni, mert ott rendben volt minden papír. Azért bíztak ebben a munkaadóban is. De akinek pénze van, annak van jó ügyvédje is, és ez mindent megmagyarázott.

Tündike másnap iskola után ismét kikéredzkedett, hogy egy kicsit szaladgálhasson a friss levegőn.

- Hideg van kislányom, miért nem maradsz bent? – kérdezte az anyja.

- Nincs is hideg, és a szünetben a barátnőim sem lesznek itthon, elutaznak a nagyszülőkhöz. – felelt a kislány.

Végül csak kiment. De nem a játszótér felé, ahol a kis barátnőivel szoktak csivitelni, hanem a szemetes felé vette az irányt.

Először kicsit óvatosan, majd egyre bátrabban kotorta meg az edény tartalmát.

Már épp a harmadikba akart belenyúlni, mikor megszólította valaki. Ijedten kapta ki a kezét a szemégyűjtőből, mint akit lopáson kaptak. Egy idősebb házaspár állt mögötte és a bácsi szólította meg.

- Mit csinálsz, kicsikém? Éhes vagy? Maradékot keresel? – kérdezte nagyon kedves hangon.

- Csókolom! Nem vagyok éhes, csak könyvet keresek. Szeretnék anyukámnak is találni, mert én magamnak már találtam! – mesélte lelkesen.

Az öregek összenéztek. Most a néni szólalt meg.

- Biztosan fog hozni a Jézuska, anyukádnak is és neked is könyvet, ha ennyire szerettek olvasni.

- Nem hiszem! Tetszik tudni, az apukám meghalt, és anyukám mondta, hogy ebben az évben már nem hoz a Jézuska semmit. Hiszen nagy vagyok, és meg kell értenem, hogy a lakásért nagyon sokat kell fizetni, és inkább maradjon meg a lakásunk, ahol van saját szobám!

Ezt mind szinte egy szuszra hadarta el az öregeknek. Azok meglepetten és megindultan hallgatták a csöppnyi lánykát, aki beavatta őket az életükbe. Elmondta azt is, hogy ő már felét el is olvasta azoknak a meséknek, amik a talált könyvben voltak. Azt is, hogy anyukáját szerette volna felvidítani. Azt remélte, hogy majd olyan felnőtteknek való könyvet is talál.

Sokáig beszélgettek, így a házaspár nagyon sok mást is megtudott Tündikéről és az anyukájáról.

Szomorú és nehéz helyzetükről, amit a lányka, felnőtt komolysággal mesélt el.

A házuk elé érve elköszöntek egymástól.

Egyhangúan és egyre jobban érezhető szomorúságban teltek a napok.

Elérkezett december huszonegyedikére. Lia egy kis karácsonyfaágat hozott haza onnét, ahol előző nap még a fákat árusították. Vázába tette, és mellé tette a gyertyát, és pár apró díszet vett elő a dobozból, azzal díszítette fel. Alá egy tábla csokoládét, pár színes ceruzát és egy pár kesztyűt tett. Tündike is előjött a szobájából és a váza mellé állította azt a kis albumot, amit maga szerkesztett össze a fotókból, amik akkor készültek, mikor még hárman éltek boldogan.

Hamar besötétedett, de nem gyújtottak lámpát, csak egy kis gyertya világított, és egymás kezét fogva énekelték a Mennyből az angyalt.

Ezt a szomorú meghittséget kopogás zavarta meg. Meglepődtek, de sok idejük nem maradt csodálkozni, mert most erősebben kopogtak és a csengőt is nyomták. Szinte egyszerre ugrottak fel és mentek az ajtót kinyitni. El sem tudták képzelni, hogy ki lehet ilyenkor.

Lia arra gondolt, talán hajléktalan kéregető az, aki kopog. Végre ajtót nyitottak. Ott álltak a küszöbön, és ledermedtek. Nem jutottak szóhoz és szinte levegőt sem kaptak.

Egy nem nagy, de gyönyörűen díszített karácsonyfa volt leállítva az ajtó elé és mellette pár díszes csomagolású doboz, szép karácsonyi mintás táska és egy nagy karkosár, tele finomságokkal.

Lia lerogyott a küszöbre és zokogni kezdett.

A kislány egy nagyobb borítékot vett le a fáról, kibontotta, és síró édesanyja kezébe adta a levelet.

Nem sok minden volt ráírva.

De karácsony csodája és az - az írás, örökre megváltoztatta életüket.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Karácsony

Hópihék szállnak,
csillogva keringenek,
a megfáradt világot
fehér lepellel vonva be.

Hideg szél rázza
a fák kopasz ágait,
meleg szobádból nézed
az ablakod jégvirágait.

Érzed, szeretet járja át
szíved és kis szobád,
s egy hang azt súgja,
megéled a legszebb csodát.

Jászolban, barmok között
egy kisdéd született,
ki majd megmenti a világot,
mely oly sokat vétkezett.

Csillagok csillaga
mutatja az utat,
angyalok éneke zeng,
és dicsőíti az Urat.

Hangokat hallasz,
a lelked zenél...
átölelnéd a világot,
kincseid szórnád szerteszét.

Ez nem lenne arany,
nem lenne talmi gyémánt,
szeretet lenne s a jószág,
mit minden szegény úgy vár.

Kabátod levetnéd,
s a fázókra terítenéd,
kenyered, kalácsod törnéd,
s az éhezőket megetetnéd.

De nem tudsz mozdulni,
csak állsz könnyezve, némán,
hallgatva az éji harangszót
a kisdedet áldván.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Szeretném

Elgondolkodtam eddigi létemen,
mi volt benne a jó, vagy épp mi nem.
Száz gondolat cikázott át az agyamon,
még az is, mi olyan furcsa magamon.

Szeretnék szárnyakat, hogy felrepüljek,
hogy mindent mi bánt az életben, elkerüljek.
Rómát látni, hisz minden út odavezet.
Vagy a Vezúvról nézni a kék eget.

Szeretnék szerelmet, igazit, odaadót
s nem később megfizetni érte az adót.
Jó lenne csónakkal ringani az óceánon,
ha vihar csapna le rám, én azt se bánom.

Pipacccsal teli, vadvirágos réten heverni,
testem százszorszáppal vastagon belepni.
Nézni hogyan futnak ott fenn a fellegek,
Örülni annak, ha arcomra eső permetez.

Álmomban szivárványhídon mennybe szállni,
s mint holdsugár, éjjel tehozzád visszajárni.
Vagy Göncölszekérrel körbejárni a földet,
látni a sok csodát, nem kívánnék többet.

Vagy csak egyszerűen szeretetben élni,
hogy kintól és nyomortól, ne kelljen félni.
Amíg a félelem démonával felveszem a harcom,
érezem, a hajnal bársony ujja simogatja arcom.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Madár

Te madár, te madár
szívem veled tovaszáll,
csőrödben van a jövőm.
Te madár, te madár!

Vízbe mártottad a lelkem,
megtisztulva égben járt
veled, mégis bűnbe estem.
Te madár, te madár!

Zokogva vonaglik testem,
fészkedben is rab vagyok,
szárnyak nélkül sorvadok.
Te madár, te madár!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Szent éjszaka

Csendre int a gyertya lángja,
szállj magadba csak egy percre,
ezt kéri a lobogás is,
más hangú az estnek csendje.
Szebb a harang kondulása
hevesb' a szív dobogása.
Ezen estén térdre borul
mind, ki a Kisdedet várja.
Új csillag gyúlt fenn az égen,
erre vártunk egész évben.
Karácsonyi fény világít
hívó emberek szívében.
Fagyott szívek olvadjatok
ez ünnepi éjszakán.
Gyermekszemek csillogjatok,
Áldó dalt szóljon a száj!
Jászolában kisded Jézus,
új fényt hozott el nekünk.
Éjfélkor a jászolánál
térdepelve ott leszünk.
Dicsőítő harang szava
száll a csendes éjszakán.
Boldogságos Szűz Mária
vigyázza Kis Jézusát.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Áldott karácsony

Templomokból száll az ének,
boldogok az ifjak s vének.
Karácsonyi kalácsillat
tölti be a kertet, rétet.

Jött a hírnök és hirdette
harsonával vígan, zengve
készülődjön a világ most
Kis Jézus jövetelére.

Fénylő csillag fenn az égen
királyoknak utat mutat.
mert megszületett a kisded,
dicsőítsük hát az urat

Üdvözítőnk és megváltónk
hozzád száll most hála ének,
jászolodban, barmok között,
itt vagy, hiszen vártunk téged.

Szent Karácsony áldott napja
megváltást hoz a világra,
Szűz Mária Jézus anyja
Kisjézuskát takargatja.

Köszönjük meg imádsággal,
hogy fiadat nekünk adtad,
térden állva és imádva
lelkünkbe a békét hoztad!

Szórady József

Együtt

Mennyi kincs, mennyi gazdagság,
akár a hosszú út,
mit együtt végigjártunk,
s közben kutatva egymást
magunkra találtunk.

Szabályok nélkül,
a gyászt letörve,
szüntelen egymástól tanulva
ültünk be a saját
iskolapadunkba.

Nem vágytunk másra,
csak egymás közelségére,
néha önfeledt játéokra,
máskor a csendes,
gyengéd harmóniára.

A szövetség, mit
kívántunk megkötötten,
életre szóló hálán osztozva
együtt csimpaszkodtunk bele
a szeretet biztonságába.

Többet kaptunk egymástól,
mit ígértünk, jól tudom,
így megőrizni a lángot nem lesz nehéz,
mert két test, egy lélek:
valóban egy egész.

Lovag Váci Zoltán

Nem tudom

Nem tudom, mi rohan,
Vágy vagy a gondolat.
Ha hallhatom szavam,
A kérdőjel itt marad.

Vágy utánad, de gondolat
Előtte a buktató.
Koromnál megakad,
Szívem zakatolása hallható.

Lelkemben vágy tombol,
Gondolat öledben hever.
Ölel és átkarol,
Szívem hevesen ver.

Gondolat, hogy szeretsz-e,
Szíved rejtett titka.
Hogy a boldogságtól nevetsz-e,
Nagy a vágy a gondolat vándora.

Lovag Váci Zoltán

LELKEMBEN

Lelkemben néma vagyok,
Ott pihennek álmaim.
Érzéseim, a gondolatok,
Ott bújnak el vágyaim.

Lélekre ült az érzelem,
Vágyra telepedett az álom.
Arcod mosolya hintázik a térdemen,
Nincs ennél szebb a világon.

Lovag Váci Zoltán

Mi van veled világ?

Remeg a föld gyomra,
Tüzet okád.
Házak omlanak halomba,
Mi van veled világ?

Ezren halnak naponta,
Ár mossa a szennyet.
Halni mennek a frontra,
Ki menti meg a lelket?

Föld lett a tisztító tűz,
De aztán lesz pokol.
Ha mindent betakar a bűz,
Akkor már későn kapkodol.

Megnyílt a pokol kapuja,
Minden szennyet befogad.
Föld lett az emberek hangyabolya,
Pokolba az út szabad.

Jó Isten megteremtette a világot,
Te meg lerombolod.
Azt hiszed nappal az látod,
Ha éjjel megálmodod.

Haláljárat járja a földet,
És mindenhol megáll.
Darabokra tép minden szívet,
Újra és újra körbe jár.

Lovag Váci Zoltán

Ősz van

Hideg éjjelek jöttek,
Kopog a csizmája az ősznek.
Nappal ködös a tekintete,
Fagyos, párás a lehelete.

Csípős hideget hord a szél,
Didereg a fán maradt levél.
Földön lévő bokrba fújja,
Sündisznó tavaszig azt bújja.

Belátni erdőbe, ligetbe
Csupasz fáktól messzire.
Látni az őzek csapatát,
Ahogy az erdőn rohannak át.

Aludni tér a táj, szél hegedül,
Völgyekbe, szurdokokba befütyül.
Felkapja az avart és elrohan,
Hegyen túl jár a nyár- itt ősz van.

Lovag Váci Zoltán

Uram

Európában van egy sziget,
Ez egy ország.
Melyben boldogan dobog a szíved,
Neve Magyarország.

Jó Isten őrzi féltve,
Vigyázza.
Sok magyarnak hullt itt vére,
Haltak meg csatába.

Védd hát Urunk magyarságot,
Gyarapodjon nemzetünk.
Váljon valóra álmunk,
Magyar földön csak magyarok legyünk.

Megfizette sarát e nemzet,
Urunk?
Vég legyen e kezdet,
Mi békét akarunk!

Határunknál harcok folynak,
Uram?
Trónod előtt élők, holtak,
Halld meg szavam!

Hozz békét e bolygóra,
Már tele a temető.
Fél Európa,
Te mentsd meg, te voltál a teremtő!

Lovag Váczi Zoltán

Lelkemben fázom...

Életem őszbe fordult,
Hajam fehér, fürtje lóg.
Járásom is lelassult,
Korom öreg zsák, nincs rá folt.

Sétálok a harmatos avaron,
Öreg bagoly nézése kísér.
Hajnali szél énekét hallgatom,
Nemsokára aludni tér az éj.

Lelkemben fázom,
Kályhához ül velem az emlék.
Ott szövöm tovább az álmom,
Múlton lovagoló lennék?

Tartalom

Dittrich Panka	2
3 Egyszeres.....	2
Kerecsényi Éva.....	5
Matek	5
Számadás.....	5
Bocsánatos bűn	5
Kaleidoszkóp.....	6
Fényjáték	7
A tájfun erejével	8
Csenddé lett csendélet.....	9
Nyársirató.....	10
Jakab Ibolya Shanti	11
Karácsony szent ünnepén.....	11
Sorsforduló	12

Ötvös Németh Edit	17
Rácsodálkozás.....	17
katyvasz	18
Konyhában.....	19
Ovis aries aries.....	20
mendegél.....	21
Jönnek a zsombik.....	22
haiku	23
Szakadozott	23
remek dolgok.....	24
XIV. Lajos meg én.....	25
egymáshoz érve	26
Lány az égből	26
A gyors öregedés titkai	28

A színház, ahol élünk	30
Licit	32
Rozán Eszter	36
Karácsony	36
Az üzenet	38
Karácsony	46
Vönöczkiné Gmeindl Margit	47
A műhely.....	47
Ikrek.....	51
Karácsonyi csoda	56
Karácsony	63
Szeretném.....	65
Madár	66
Szent éjszaka	67

Áldott karácsony.....	68
Szórady József.....	69
Együtt	69
Lovag Váczai Zoltán	71
Nem tudom	71
LELKEMBEN	72
Mi van veled világ?	72
Ősz van	74
Uram.....	75
Lelkemben fázom.....	76